

Arrest

nr. 334 900 van 24 oktober 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guatemalaanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. KOUMAR *loco* advocaat P. DE WOLF, en van attaché L. VANHOOLST, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Guatemalaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 26 november 2021 België binnen met een paspoort en verzoeken op 29 november 2021 om internationale bescherming. Op 30 oktober 2024 beslist de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 5 november 2024 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en die luidt als volgt:

“[...]

A. Feitenrelaas

U verklaart de Guatemalaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit San Pedro Sacatepequez, waar u samen met uw man ([G.A.], [P.C.], CGVS [...], O.V. [...]), dochter ([L.M.], [P.M.], CGVS [...], O.V. [...]) en zoon ([M.R.], [P.M.], CGVS [...], O.V. [...]) woonde. U heeft daarnaast ook nog twee iets oudere zonen, [E.] en [M.]. Uw man werkte gedurende vele jaren als naaier in de textielindustrie. Vanaf 2012 begon uw man naast zijn werk als naaier ook te werken als conciërge in het congres.

U en uw dochter werden af en toe gediscrimineerd omwille van jullie traditionele Guatemalteekse klederdracht. Zo werden jullie soms 'Indiaan' genoemd en werd er op jullie neergekeken wanneer jullie gingen solliciteren voor jobs of wanneer jullie naar de winkel gingen. [M.] werd soms ook Indiaan' genoemd op straat.

Op een dag omstreeks begin maart 2021 merkte uw man dat hij werd achtervolgd wanneer hij zijn werk op het congres verliet. Uw man werd gedurende twee weken achtervolgd en begon als reactie hierop verschillende routes te nemen. Toen uw man twee weken later in de namiddag op een bus stapte, werd zijn gsm gestolen. Sinds die diefstal begon u afperstelefoontjes en -berichtjes te krijgen van de bende 18. De bendeleden wilden immers een som van 48.000 Quetzales van uw man. De bendeleden gaven jullie te kennen dat ze wisten waar jullie woonden, waar jullie zich naartoe begaven en op welke tijdstippen u naar de markt ging. Indien uw man niet zou betalen, zouden ze jullie familieleden vermoorden zeiden ze. Jullie kregen tevens dreigbrieven onder de deur geschoven. Uw man besliste om een lening aan te gaan bij de bank om die afpersing te kunnen betalen. Nadat uw man die som geld betaalde, bleven de bedreigingen echter doorgaan en werd er hem om nog meer geld gevraagd. Omwille van deze bedreigingen besliste uw man om samen met [M.] met hulp van de coyotes, die hij 80.000 Quetzales betaalde, te migreren naar de VS.

Op 21 juni 2021 verlieten uw man en [M.] Guatemala om hun reis naar de VS aan te vangen. Eens zij op de grens tussen Mexico en de VS arriveerden werden zij gevat door de criminele groepering 'Los Zetas', die samenwerken met de bende 18 en de coyotes en die hen met zich meenamen naar een afgelegen huis en uw man en [M.] daar afgescheiden van elkaar opsloten. Terwijl uw man werd opgesloten in een huis waar hij gedurende achttien dagen lang geen daglicht zag, werd [M.] gebruikt als zogenaamde 'muilezel' om illegale goederen over de grens te transporteren en migranten te begeleiden.

Op een gegeven moment betaalde u 48.000 Quetzales aan twee mensen van Los Zetas op een motor aan de kerk in San Pedro Sacatepequez in de hoop dat ze jullie zouden vrijlaten. De leden van Los Zetas lieten uw man en [M.] echter niet vrij. Op een dag bracht de bewaker van [M.] hem tot bij uw man om hem te laten zien dat uw man nog leefde en om hen de nacht samen te laten doorbrengen. Diezelfde avond slaagden uw man en [M.] erin om via het raam te ontsnappen terwijl hun bewaker aan het slapen was. Op 22 augustus 2021 waren zij terug in Guatemala. De bedreigingen bleven echter aanhouden, waardoor jullie beslisten het land te verlaten.

Ergens tussen juli en augustus 2021 maakte uw dochter [L.] een poging tot ontvoering mee, waarbij mensen in een witte auto haar probeerden te ontvoeren. Zij kon dit echter vermijden door een winkel in te duiken. Ook [M.] maakte een poging tot ontvoering mee. Gezien jullie voor de veiligheid van jullie dochter vreesden, werd beslist om haar als eerste het land uit te sturen. Uw dochter verliet Guatemala op 13 oktober 2021 en kwam de volgende dag aan in België. Op 20 oktober 2021 diende ze haar verzoek om internationale bescherming in.

Voor jullie vertrek uit het land beslisten jullie om nog een klacht in te dienen bij het Openbaar Ministerie. Op 25 november 2021 verlieten u, uw man en [M.] Guatemala waarop jullie de volgende dag in België aankwamen. Op 29 november 2021 dienden jullie verzoek om internationale bescherming in.

In februari 2022 begon uw schoondochter ([B.G.S.], [Y.T.], CGVS [...], O.V. [...]) eveneens problemen te kennen met dezelfde bendeleden. Ze begon anonieme telefoontjes te krijgen, die ze op een dag besliste te beantwoorden. Die dag werd haar op agressieve wijze gezegd dat ze diende te zeggen waar u zich bevond. Ondanks dat uw schoondochter van nummer veranderde, bleef ze telefoontjes krijgen. De bendeleden gaven uw schoondochter te kennen dat ze alles over haar wisten. Op een dag werd uw schoondochter samen met een vriendin van haar op straat bestolen door drie bendeleden, waarna de bedreigingen via telefoon bleven doorgaan. Uw schoondochter diende klacht in bij het Openbaar Ministerie en besliste om eveneens het land te verlaten. Zij verliet Guatemala omstreeks 14 november 2022 en kwam naar België, waar ze op 1 december 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U en uw familieleden vrezen dat iemand van jullie vermoord zal worden door de bendeleden die jullie viseren. Ter staving van jullie verzoek leggen u en uw familieleden de volgende documenten neer: De paspoorten en de identiteitskaarten van u, uw man en schoondochter alsook de identiteitskaarten van [M.] en [L.]; een klacht van jullie gezin en één van uw schoondochter; een vraag om beschermingsmaatregelen; foto's van uw man en [M.] en hun reis naar de VS; foto's van u; dreigberichten en -brieven, documenten van de verkoop van de grond en jullie huis; een PV van de Belgische politie; de medische fiche betreffende de screening van [M.] in België; documenten van het openen van de bankrekening van [M.] in België; documenten van jullie cursus Frans; een psychologisch document.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven als uw man. In het kader van zijn verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing aangaande deze zelfde motieven luidt als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, en van alle elementen in uw dossier, blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Guatemala diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De elementen die volgens u aan de basis van zulk een vrees zouden liggen zijn immers ongeloofwaardig.

Ten eerste leggen u en uw familieleden verschillende tegenstrijdige verklaringen af die ernstige afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van jullie problemen in Guatemala.

Zo leggen u en uw vrouw vooreerst uiterst tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop de 48.000 Quetzales werden betaald. U verklaart op de DVZ dat u 48.000 Quetzales betaalde aan de bendeleden voor uw vertrek naar de VS. Gezien de bendeleden u echter om steeds meer geld begonnen te vragen, besloot u naar de VS te migreren (CGVS vragenlijst, 3.5). U legt deze zelfde verklaringen af tijdens uw vrij relaas op het CGVS, met de correctie dat uw vrouw de betaling uitvoerde (CGVS, p. 9 en p. 13). Gevraagd wanneer die 48.000 Quetzales door uw vrouw werden betaald, zegt u dat dat één maand voordat jullie naar de VS migreerden gebeurde (CGVS, p. 13 en p. 14). Na uw vertrek naar de VS hebben jullie nooit meer enig bedrag betaald aan uw afpersers, zegt u (CGVS, p. 14). Uw vrouw daarentegen verklaart dat zij de gevraagde 48.000 Quetzales betaalde nadat u en [M.] reeds waren vertrokken naar de VS (CGVS [...], p. 12). Wanneer u wordt geconfronteerd met de verklaringen van uw vrouw, zegt u plots dat zij inderdaad het geld heeft betaald toen u en [M.] al waren vertrokken naar de VS om daarop onmiddellijk uw antwoord weer aan te passen en te zeggen dat uw vrouw het geld één maand voor jullie vertrek naar de VS betaalde. Op de tijdlijn die u ter verduidelijking door de Protection Officer wordt gegeven, toont u dat uw vrouw het geld betaalde vòòr jullie vertrek naar de VS. U wordt wederom geconfronteerd met de tegenstrijdige verklaring van uw vrouw, waarop u opnieuw plots volledig tegenstrijdig zegt dat u en [M.] zich inderdaad bij Los Zetas bevonden op het moment dat uw vrouw de betaling deed. Geconfronteerd met de incoherentie van uw eigen uitspraken, herhaalt u slechts zonder verdere uitleg dat uw vrouw betaalde toen jullie zich bij Los Zetas bevonden (CGVS, p. 14). U verklaart dat uw vrouw het geld betaalde om jullie vrij te krijgen (CGVS, p. 15). Dat u uw verklaringen zonder meer gewoon volledig aanpast kan allerm minst overtuigen. De enorme incoherentie en tegenstrijdigheid van uw verklaringen is frappant en doet ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Ook uw zoon legt tegenstrijdige verklaringen af over het moment van de betaling van de 48.000 Quetzales. Wanneer hem een eerste keer wordt gevraagd wanneer zijn moeder -dus uw vrouw- de betaling van 48.000 deed, insinueert uw zoon dat hij zich in Guatemala bevond en voor zijn neef aan het werken was. Nogmaals voor de duidelijkheid gevraagd waar hij zichzelf bevond op het moment dat zijn moeder de betaling deed, herhaalt uw zoon dat hij voor zijn neef aan het werken was in Guatemala. Wanneer uw zoon wordt gevraagd of zijn moeder de betaling deed voor jullie vertrek naar de VS of later, zegt hij plots -in strijd met wat hij net

eerder had verklaard dat zijn moeder die betaling heeft gedaan ofwel toen jullie zich in de VS bevonden ofwel op het moment dat jullie aan het terugkeren waren uit de VS. Uw zoon wordt gewezen op zijn tegenstrijdige verklaring dat zijn moeder de betaling deed op het moment dat hij aan het werken was voor zijn neef, wat uw zoon plots volledig ontkent. Hij verklaart dat hij had gezegd dat zijn moeder de betaling deed toen jullie zich in de VS bevonden en dat hij had gezegd dat de bedreigingen bleven aanhouden terwijl hij voor zijn neef aan het werken was (CGVS [...], p. 7). Dat uw zoon simpelweg ontkent desbetreffende verklaringen te hebben afgelegd en die zonder enige verdere uitleg volledig aanpast doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Verder leggen u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af over de eisen van de bendeleden. U verklaart dat de bendeleden uw vrouw enkel om dezelfde 48.000 Quetzales hadden gevraagd die ze ook van u eisten (CGVS, p. 13). Uw vrouw daarentegen verklaart dat de bendeleden naast het haar onbekende bedrag dat ze u vroegen haar ook om een extra bedrag van 48.000 Quetzales vroegen (CGVS [...], p. 9). Wanneer u geconfronteerd wordt met de verklaring van uw vrouw, ontkent u dat de bendeleden nog een ander bedrag zouden hebben gevraagd aan uw vrouw (CGVS, p. 13). Jullie tegenstrijdige uitspraken, waarvoor klaarblijkelijk geen aannemelijke verklaring bestaat, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Opvallend genoeg verklaart uw vrouw overigens ook dat u zelf, naast het geld dat zij betaalde, de criminelen die uw gsm hadden gestolen ook een bedrag betaalde, al weet ze niet welk bedrag noch hoe u dat betaalde (CGVS [...], p. 9 en p. 10). U daarentegen verklaart nooit enig bedrag te hebben betaald aan afpersers of andere criminelen, los van de 80.000 Quetzales die u betaalde aan de coyote voor uw reis (CGVS, p. 14). Jullie tegenstrijdige verklaringen hier doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Verder legt uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af over wat zij wel of niet geweten zou hebben over de problemen die u kende. Op de DVZ verklaart uw vrouw dat u sinds de diefstal van uw gsm werd afgeperst, maar dit haar niet had verteld tot op het moment dat u had beslist om naar de VS te trekken (CGVS [...], vragenlijst 3.5). Op het CGVS blijkt echter dat de bendeleden jullie een tweetal weken na de diefstal van uw gsm begonnen te bedreigen en dat uw vrouw zelf telefoontjes en berichtjes kreeg (CGVS, p. 12 en p. 16). Uw vrouw verklaart zelf ook dat ze ongeveer één maand voor uw vertrek naar de VS telefoontjes en berichten begon te krijgen (CGVS [...], p. 11). Geconfronteerd met haar tegenstrijdige verklaringen op de DVZ, zegt uw vrouw vaagweg dat ze het in het begin niet wist en dat u het haar later vertelde (CGVS [...], p. 10). Deze verklaring biedt nog steeds geen uitleg voor de tegenstrijdige verklaring die uw vrouw op de DVZ aflegde, waarbij ze verklaarde tot op uw vertrek naar de VS niets te hebben geweten. De tegenstrijdigheid in de verklaringen van uw vrouw doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Verder leggen u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af over wanneer jullie dreigbrieven zouden hebben ontvangen. U verklaart dat u voor uw vertrek naar de VS dreigbrieven ontving (CGVS, p. 16). Uw vrouw daarentegen verklaart dat jullie voor uw vertrek naar de VS nooit dreigbrieven kregen en dat dit slechts daarna gebeurde gezien ze u niet meer zagen verschijnen op uw werk (CGVS [...], p. 11). Jullie tegenstrijdige verklaringen hier doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Naast de tegenstrijdige verklaringen, leggen jullie ook verschillende niet aannemelijke verklaringen af die ernstige afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van jullie problemen in Guatemala. Zo blijkt dat uw zoon absoluut geen idee heeft van hoe lang jullie problemen zouden hebben gekend met de bendeleden vooraleer hij en u vertrokken naar de VS. Wanneer hem driemaal wordt gevraagd hiernaar, ontkent hij dat immers zelfs bij benadering te weten. Hij verklaart enkel te denken dat de afpersingen vier of vijf weken na de diefstal van uw gsm begonnen, wat niet overeenkomt met uw eigen verklaringen en met die van uw vrouw (CGVS, p. 16; CGVS [...], p. 8; CGVS [...], p. 8). Nogmaals gevraagd aan uw zoon of hij weet hoe lang u de afpersingen heeft geduld vooraleer u besliste naar de VS te gaan, zegt hij van niet en voegt hij eraan dat u uit angst dat uw familie iets zou overkomen niets zei (CGVS [...], p. 8). Dat uw zoon tot op heden geen enkel idee zou hebben van hoe lang jullie zouden zijn afgeperst vooraleer u besliste naar de VS te gaan is -gezien hij zelf ook een vrees koppelt aan desbetreffende problemen- niet aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Verder is het uiterst weinig aannemelijk dat u zou weten dat Los Zetas, de coyotes en de bende 18 samenwerken en informatie doorgeven aan elkaar -uw zoon verklaart zelfs dat dit algemeen nieuws is en jullie dit wisten voor jullie vertrek naar de VS- maar dat u zonder enig voorbehoud besliste om Guatemala omwille van problemen met de bende 18 te verlaten met hulp van de coyotes (CGVS, p. 13 en CGVS [...], p. 5 en p. 6). Uw zoon wordt dan ook gevraagd waarom jullie dachten dat het een goed idee was om met hulp van de groeperingen die samenwerken met bende 18 het land te ontvluchten, terwijl jullie het land ontvluchtten juist omwille van problemen met bende 18. Uw zoon antwoordt slechts dat jullie een coyote in vertrouwen hebben genomen en niet wisten dat die samenwerkt met de rest. Deze verklaring staat in flagrant

contrast met de eerdere verklaringen van uw zoon, waardoor die ook absoluut niet overtuigt. Uw zoon wordt dan ook gevraagd waarom jullie de coyote in vertrouwen namen, gezien hij verklaarde dat het algemeen geweten was dat al die groeperingen samenwerken. Uw zoon antwoordt slechts dat hij op het moment van jullie vertrek niet op de hoogte was van alle problemen. Dit verklaart nog steeds niet uw uiterst onlogische keuze om de coyote in vertrouwen te nemen (CGVS [...], p. 6). Dat u en uw zoon omwille van een doodsangst voor bende 18 Guatemala verlieten met hulp van groeperingen die met hen zouden samenwerken is absoluut niet aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Verder is het niet aannemelijk dat u wegens een gevaar voor uw leven besliste om samen met uw zoon naar de VS te vluchten, maar dat u uw vrouw -die evenzeer met haar leven werd bedreigd door de bendeleden- zonder enige voorzorgsmaatregelen gewoonweg achterliet in Guatemala. U zei enkel tegen uw vrouw dat ze 's avonds en 's nachts niet naar buiten mocht en over het algemeen ondergedoken moest blijven tenzij ze boodschappen diende te doen (CGVS, p. 16). Dat u het aanvaardbaar vond om uw vrouw zonder meer achter te laten in jullie huis in Guatemala, dat de bendeleden overigens wisten zijn, is zeer weinig aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas (CGVS, p. 16).

Verder is het evenzeer onaannemelijk dat u en uw zoon Guatemala zouden hebben ontvlucht wegens problemen met bendeleden, vervolgens opnieuw problemen zouden hebben gekend met bendeleden om dan gewoonweg terug te keren naar jullie huis in San Pedro Sacatepequez dat de bendeleden wisten zijn (CGVS, p. 9- p.11). Gevraagd aan uw zoon hoe het komt dat jullie de keuze maakten terug te keren naar San Pedro Sacatepequez, zegt hij dat jullie zijn teruggekeerd voor zijn moeder en zus, gezien jullie hen niet alleen konden laten. Het was jullie intentie om hen op te halen en vervolgens allen samen het land te ontvluchten. Uw zoon wordt gevraagd of hij en u tijdelijk niet elders konden onderduiken voor zowel jullie eigen veiligheid als de veiligheid van zijn moeder en zus. Hij antwoordt hierop dat er geen enkele plaats in Guatemala is waar jullie veilig zouden kunnen verbergen. Hij vraagt zich daarnaast af waarom jullie zouden verbergen als het geweten was dat jullie werden gezocht. Het is niet meer dan vanzelfsprekend dat jullie gezien jullie situatie minstens zouden proberen elders onder te duiken, waar jullie vermoedelijk veel veiliger zouden zijn dan in jullie eigen huis. Dat jullie zonder enige scrupules terugkeerden naar jullie huis in San Pedro Sacatepequez is een uiterst onlogische keuze en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas. Dat uw zoon zelfs opnieuw begon te werken, ditmaal in het textielbedrijf van zijn neef, en aldus zijn leven simpelweg verderzette is eveneens een uiterst onlogische keuze en ondersteunt desbetreffende ongeloofwaardigheid (CGVS [...], p. 17).

Verder is het uiterst onaannemelijk dat jullie gedurende verschillende maanden gevisieerd zouden zijn geweest door een internationaal georganiseerde criminele groepering, maar dat die groepering nooit iets meer heeft gedaan dan jullie slechts maandenlang telefonisch en per brief contacteren. Dit is te meer zo gezien de criminelen vanaf het begin al te kennen zouden hebben gegeven dat ze jullie in de gaten hielden, dat ze wisten waar jullie zich naartoe begaven en waar jullie woonden, gezien ze jullie dreigbrieven stuurden (CGVS, p. 9 - p. 11). Na uw terugkeer naar Guatemala zouden jullie zelfs niet meer hebben geantwoord op de berichten die jullie van uw afpersers kregen (CGVS, p. 15). Desondanks bleven zij jullie slechts vanop afstand bedreigen met de dood en met verkrachting zonder iets meer te doen (CGVS, p. en CGVS [...], p. 6). Gevraagd hoe de criminelen reageerden op het feit dat jullie niet meer antwoordden, antwoordt u niet op de vraag (CGVS, p. 15 en p. 16). Gevraagd waarom uw afpersers u niet in persoon hebben opgezocht toen u niet meer reageerde op hun berichten, antwoordt u wederom niet op de vraag en zegt u dat u niet wilde antwoorden omdat jullie geen geld hadden om te betalen. Jullie verstopten zich en kwamen amper nog op straat (CGVS, p. 16). Uw ontwijkende antwoorden bevestigen de onaannemelijkheid van de situatie des te meer. Dat de criminelen jullie maandenlang slechts telefonisch en per brief zouden blijven contacteren zonder dat dit enig resultaat opleverde is niet aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het uiterst opvallend dat uw vrouw verklaart dat uw dochter een poging tot ontvoering meemaakte, maar dat uw dochter dit vergeet te vermelden totdat ze er letterlijk op wordt gewezen (CGVS [...], p. 5). Wanneer uw dochter immers expliciet wordt gevraagd of zij persoonlijk nog problemen heeft gekend met criminelen behalve de dreigberichten en -brieven, zegt uw dochter dat dat niet het geval is en dat er enkel de situatie van u en [M.] was. Pas wanneer uw dochter erop wordt gewezen dat uw vrouw verklaarde dat ze effectief een poging tot ontvoering had meegemaakt, zegt uw dochter dat dat inderdaad het geval is en legt ze kort de situatie met de witte auto en haar ontsnappingsreactie naar de winkel uit. Gevraagd aan uw dochter hoe het komt dat zij deze poging tot ontvoering tot dan toe nog niet vermeldde op het CGVS en evenmin vermeldde op de DVZ, zegt zij enkel dat ze op de DVZ de dreigementen betreffende ontvoering wel degelijk aanhaalde -wat echter niet klopt- en dat er steeds meer zaken naar boven komen hoe meer ze praat (CGVS [...], p. 8). Vanzelfsprekend is deze verklaring -gezien de impact die zulk een gebeurtenis zou moeten hebben en het feit dat het meerdere malen achterwege werd gelaten om er ook maar iets van te zeggen- niet overtuigend. Dat uw dochter de poging tot ontvoering niet vermeldde doet dan ook ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze ontvoering. Verder dient te worden opgemerkt dat ondanks dat uw dochter

overigens verklaart deze poging tot ontvoering te hebben besproken met haar ouders en broer, u zich hier niets van lijkt te herinneren - u vermeldt dit immers noch op de DVZ noch op het CGVS (CGVS [...], p. 9). Uw zoon vermeldt hier evenmin iets van, zelfs niet wanneer hem expliciet wordt gevraagd of zijn zus en moeder nog andere problemen hebben gekend behalve de bedreigingen via papier en telefoon (CGVS [...], p. 9). Gezien het geheel aan elementen hier kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan deze ontvoeringspoging, wat op zijn beurt verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Verder is het uiterst opvallend dat uw zoon op de DVZ verklaarde dat hij een poging tot ontvoering meemaakte na zijn terugkeer uit de VS, maar dat hij dit zelf eveneens vergeet te vermelden op het CGVS (CGVS [...], vragenlijst 3.5). Zelfs wanneer hem expliciet wordt gevraagd of hij na zijn terugkeer naar Guatemala behalve de bedreigingen via bericht nog andere problemen heeft gekend, zegt hij van niet. Uw zoon wordt dan ook geconfronteerd met zijn verklaring bij de DVZ, waarop hij plots zegt dat dat klopt en dat hij zich in het bedrijf van zijn neef bevond toen dat gebeurde. Uw zoon legt vervolgens kort uit wat er was gebeurd (CGVS [...], p. 8). Uw zoon wordt dan ook gevraagd waarom hij had verklaard geen andere problemen te hebben gekend behalve de bedreigingen via bericht. Uw zoon antwoordt dat er zodanig veel zaken zijn gebeurd en hij zodanig getraumatiseerd is dat hij zaken vergeet (CGVS [...]-2+92, p. 9). Dat uw zoon zelfs na expliciete vraagstelling zou vergeten vermelden dat hij een poging tot ontvoering heeft meegemaakt - zijnde een rechtstreeks op hem betrekking hebbend probleem - is gezien de impact die zulk een gebeurtenis zou moeten hebben niet aannemelijk. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan deze poging tot ontvoering, wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Gezien het geheel aan elementen supra kan er geen geloof worden gehecht aan de problemen die jullie zouden hebben gekend in Guatemala. Er kan aldus evenmin geloof worden gehecht aan de achtervolgingen die u voorafgaand zou hebben gekend en die u hieraan linkt (CGVS, p. 8).

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan jullie problemen in Guatemala, kan er automatisch ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die u en uw zoon met Los Zetas aan de grens tussen Mexico en de VS zouden hebben gekend, gezien deze problemen daar rechtstreeks uit voortvloeien. Hoe dan ook zijn er nog enkele elementen, infra besproken, die de ongeloofwaardigheid van jullie problemen tussen Mexico en de VS bevestigen.

Zo leggen u en uw zoon ten eerste tegenstrijdige verklaringen af over de omstandigheden van jullie ontsnapping. U zegt dat uw zoon naar u kwam en tegen u zei dat u zich diende klaar te maken om op een door hem bepaald uur te ontsnappen, gezien er volgens hem op dat moment slechts drie bewakers aanwezig zouden zijn (CGVS [...], p. 18). Uw zoon daarentegen verklaart dat er maar één bewaker aanwezig was (CGVS [...], p. 12). Wanneer uw zoon wordt geconfronteerd met uw verklaring, zegt hij slechts dat één persoon van Los Zetas hem begeleidde, dat hij zag dat er weinig bewaking was en daarom besliste op dat moment te zullen ontsnappen. Wanneer aan uw zoon wordt gevraagd waar die andere twee personen waren waar u over spreekt, zegt hij dat hij dat niet weet. Hij weet zelfs niet of er twee andere personen aanwezig waren. Gevraagd aan uw zoon waarom u zulke verklaringen zou hebben afgelegd als uw zoon niets weet over andere bewakers, zegt hij vaagweg dat er waarschijnlijk enkele bewakers bij u zullen hebben gezeten en dat hij denkt dat u hem ook niet gehoord zult hebben (CGVS [...], p. 13). Vanzelfsprekend is deze verklaring absoluut niet overtuigend. Jullie tegenstrijdige verklaringen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie ontsnappingspoging en ondersteunen aldus de ongeloofwaardigheid van jullie ontvoering door Los Zetas.

Verder leggen u en uw zoon ook weinig aannemelijke verklaringen af over jullie ontsnapping van Los Zetas. Uw zoon verklaart dat hij voortdurend van het ene huis naar het andere werd verplaatst zodat hij niet zou ontsnappen. In dat opzicht is het al vreemd dat uw zoon op een dag naar u werd gebracht om te zien dat u nog leeft, maar dat uw zoon dan ook nog eens de nacht met u mocht doorbrengen terwijl er maar één lid van Los Zetas bij jullie bleef (CGVS [...] p. 12). Volgens uw zoon liet die persoon hem nooit alleen en volgde hij hem overal –zelfs naar toilet- mee naartoe. In dat opzicht is het dan nog vreemder dat deze persoon, die instond voor de permanente bewaking van uw zoon, zich drogeerde of iets dronk waardoor hij in slaap viel en jullie konden ontsnappen. Uw zoon heeft geen enkele verklaring voor waarom deze persoon dat gedaan zou hebben (CGVS [...], p. 13). De zware bewaking die uw zoon eerder zou hebben gekend en het sterk controlerende gedrag van zijn bewaker staan in scherp contrast met de plots onbestaande bewaking. Dit doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie ontsnappingspoging en ondersteunt aldus de ongeloofwaardigheid van jullie ontvoering door Los Zetas.

Dat die bewaker overigens ook niet zou hebben gemerkt dat uw zoon de houtstukken die vastzaten aan het raam er met zijn handen gedurende lange tijd één voor één afhaalde, is ook erg weinig aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie ontsnappingspoging en ondersteunt aldus de geloofwaardigheid van jullie ontvoering door Los Zetas (CGVS [...], p. 14 en p. 15).

Ook valt op dat uw zoon maar erg beknopte en weinig doorleefde verklaringen weet af te leggen over wat u en hij gedurende de verschillende uren dat jullie samen zaten, voordat jullie ontsnapten, hebben gedaan. Gevraagd wat jullie allemaal hebben gedaan tijdens deze uren, zegt uw zoon dat u van kledij wisselde. Uw zoon wordt erop gewezen dat hij verklaart drieënhalf uur met u in dat huis te hebben doorgebracht en wordt gezegd dat jullie toch meer moeten hebben gedaan dan slechts u die van kledij wisselde. Hij antwoordt kort dat u zich enkel omkleedde en jullie dan vertrokken. Hij voegt eraan toe dat hij er ook lang over heeft gedaan de houtstukken van het raam te verwijderen. Gevraagd of jullie tijdens deze uren hebben gesproken met elkaar, zegt uw zoon dat hij tegen u zei 'nu is het moment om te ontsnappen' en dat jullie toen naar Mexico gingen. Gevraagd of u en hij nog hebben gesproken met elkaar tijdens deze uren behalve die ene zin, zegt uw zoon van niet gezien jullie bang waren gehoord te worden (CGVS [...], p. 14). De beknopte en weinig doorleefde verklaringen van uw zoon zijn hier erg opvallend doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie ontsnappingspoging en ondersteunen aldus de ongeloofwaardigheid van jullie ontvoering door Los Zetas.

Gelet op het geheel aan elementen supra kan er geen geloof worden gehecht aan jullie ontvoering door Los Zetas. Gezien hier geen geloof aan kan worden gehecht, kan er ook geen geloof worden gehecht aan dat uw zoon verplicht werd goederen over de grens heen te smokkelen (CGVS [...], p. 11).

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat indien u en uw zoon Guatemala eerder zouden hebben proberen verlaten via de smokkelroute maar hier niet in zijn geslaagd, dat in se niet van die aard is om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de totaliteit van jullie relaas, kan er automatisch ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die uw schoondochter beweert te hebben gekend met benedeleden en die volledig en rechtstreeks voortvloeien uit jullie ongeloofwaardig bevonden problemen (CGVS [...], p. 6-p. 8).

Verder dient te worden opgemerkt dat jullie op basis van de discriminatie die uw vrouw en dochter hebben gekend omwille van hun klederdracht niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. Nergens uit algemene informatie blijkt immers dat er een systematische en ernstige discriminatie bestaat ten opzichte van Maya's in Guatemala. De verklaringen van uw vrouw en dochter tonen evenmin het tegendeel aan. Uw vrouw verklaart in dat verband dat anderen haar vernederden door haar Indiaan te noemen. Een vernedering is echter in se niet zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. Dat uw vrouw bij sollicitaties eerst over haar onderwijs en dan over haar kledingstijl werd aangesproken is in dat opzicht evenmin voldoende zwaarwichtig (CGVS [...], p. 11). Uw dochter verklaart dat zij en uw vrouw in bepaalde winkels niet werden binnengelaten omwille van hun kledij. Hierop verder doorgevraagd blijkt dat de eigenaars van sommige winkels hen niet binnenlieten maar dat dat niet overal het geval was. Uw dochter verklaart verder dat toen zij hun paspoorten gingen ophalen, zij omwille van hun kledij als laatsten werden bediend. De medewerker noemde uw vrouw en dochter 'Indiaan' omwille van de kledij die ze droegen en zei dat hij eerst de andere dames zou bedienen (CGVS [...], p. 9). Hoewel het CGVS betreurt dat uw vrouw en dochter soms op sommige plaatsen op een denigrerende wijze werden behandeld en dat hen de toegang tot sommige winkels werd geweigerd, zijn de incidenten die zij opnoemen niet ernstig genoeg om te kunnen spreken van een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. De foto's van uw vrouw in traditionele kledingdracht wijzigen hier niets aan. Waar uw zoon verklaart dat hij op straat soms werd nageroepen als 'Indiaan' dient volgens dezelfde redenering te worden opgemerkt dat evenmin dit ernstig genoeg is om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (CGVS [...], p. 18).

De documenten die jullie neerleggen wijzigen bovenstaande vaststellingen evenmin. Jullie paspoort en identiteitskaarten hebben betrekking op jullie Guatemalteekse nationaliteit, die hier niet onmiddellijk wordt betwist.

Wat betreft jullie klacht bij het Openbaar Ministerie, gedaan door uw vrouw op 17 november 2021, moet worden opgemerkt dat dit document slechts kan dienen ter ondersteuning van reeds geloofwaardig bevonden verklaringen, wat bij jullie niet het geval is. Het document is immers louter opgesteld op basis van de verklaringen van uw vrouw en is niet gebaseerd op een politieel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Hoewel jullie documenten neerleggen waarin het Openbaar Ministerie de politie vraagt om jullie beschermingsmaatregelen te verlenen, blijkt hieruit niet dat de autoriteiten objectief hebben vastgesteld dat jullie desbetreffende problemen werkelijk kenden. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat jullie klacht inhoudelijk werd onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering kan aan deze klacht, die niet meer bevat dan de eigen verklaringen

van uw vrouw, dan ook slechts een geringe bewijswaarde worden toegekend. Betreffende de documenten met de vraag om beschermingsmaatregelen, dient overigens nog te worden opgemerkt dat het uiterst opmerkelijk is dat de documenten gedateerd zijn op 7 en 8 oktober 2021, aldus vòòr de datum van jullie klacht bij het Openbaar Ministerie op 17 november 2021. Dit doet op zich al afbreuk aan de authenticiteit van de documenten. Daarnaast is het des te meer vreemd dat er op het document van 7 oktober 2021 staat vermeld dat de beschermingsmaatregelen worden gevraagd omdat jullie slachtoffer werden van afpersing en dat jullie hiervoor klacht indienden op 17 november 2021. Dat desbetreffende document verwijst naar de klacht die jullie in de toekomst nog gingen afleggen, doet verder afbreuk aan de authenticiteit van jullie documenten.

Om dezelfde redenen van gebrek aan objectivering kan de klacht van uw schoondochter en die hiermee gepaard gaande vraag om beschermingsmaatregelen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Bovendien blijkt uit de klacht van uw schoondochter dat zij er expliciet om heeft verzocht om haar klacht niet verder te onderzoeken.

De dreigberichten en –brieven kunnen eveneens slechts dienen ter ondersteuning van een reeds geloofwaardig bevonden relaas, gezien zulke onofficiële documenten zeer gemakkelijk kunnen worden vervalst.

De foto's van u en [M.] zijn qua context maar zeer weinigzeggend en kunnen de geloofwaardigheid van jullie relaas niet herstellen. Hetzelfde geldt voor de foto's van [M.] in legeruniform en de foto's van uw gewonde been.

De documenten van de verkoop van de grond en jullie huis hebben geen betrekking op de essentiële elementen van jullie relaas. Hetzelfde geldt voor de PV van de Belgische politie, die betrekking heeft op de diefstal van de identiteitsdocumenten van [M.], de medische fiche, de documenten van het openen van de bankrekening van [M.] en de documenten van jullie cursus Frans.

Het psychologische document heeft betrekking op de psychologische begeleiding die u, uw vrouw en twee kinderen volgden in 2022. U ging eenmaal; uw vrouw tweemaal en uw kinderen beiden driemaal. Het rapport stelt dat het erop lijkt dat jullie allen aan PTSS of minstens aan een verhoogd leven van stress leiden omwille van gebeurtenissen in jullie land en de cultuurschok die jullie in België ervoeren. Het stuk kan op zich geen bevestiging vormen van de door jullie ingeroepen feiten. Medische problematiek valt verder op zich buiten de procedure van internationale bescherming, waardoor jullie op basis daarvan niet in aanmerking komen voor internationale bescherming.

Met de commentaren op jullie persoonlijk onderhoud die u, uw vrouw, zoon en schoondochter doorstuurden op 26 september 2024 werd rekening gehouden bij de beoordeling van jullie dossiers. De commentaren wijzigen bovenstaande vaststellingen echter niet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker van internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS benadrukt hierbij dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw.,

doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld. Willekeurig geweld is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig/willekeurig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de georganiseerde misdaad erg actief is in Guatemala en dat het merendeel van het crimineel geweld afkomstig is van bendes, waarvan de MS13 en Barrio 18 de meest actieve en machtige zijn. Het CGVS erkent dat crimineel geweld wijdverspreid is in Guatemala, doch benadrukt dat uit de aard en/of de vorm waarin het crimineel geweld plaatsvindt, blijkt dat Guatemalteekse burgers gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. geld, wraak, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Guatemala is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Bovendien kadert dit geweld niet in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Dit wordt overigens bevestigd in de UNHCR Eligibility Guidelines. UNHCR wijst er namelijk op dat het meeste, zo niet al het, geweld in Guatemala doelgericht van aard is, waarbij individuen of bevolkingsgroepen voor specifieke redenen gevisieerd worden (zie UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Guatemala” van januari 2018, pagina 57, beschikbaar op https://www.ecoi.net/en/file/local/1422162/1930_1516264585_5a5e03e96.pdf). Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt dan ook geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Guatemalteek een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Hoewel de Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Guatemala complex en problematisch is, dient evenwel besloten te worden dat bij gebrek aan een gewapend conflict en/of willekeurig geweld in Guatemala artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is.

Tot slot wordt opgemerkt dat aan [L.M.P.M.] (CGVS [...], O.V. [...]) de vluchtelingenstatus wordt toegekend op basis van elementen enkel eigen aan haar verzoek. Die elementen hebben geen enkele impact op de hierboven gedane geloofwaardigheidsanalyse. Bovenstaande geloofwaardigheidsvaststellingen inzake jullie gezamenlijke relaas blijven immers vaststaan en gelden ook voor haar verzoek.

Het loutere feit dat u, uw vrouw, uw zoon en uw schoondochter, familieleden zijn van een begunstigde van internationale bescherming in België heeft géénszins automatisch tot gevolg dat de bevoegde Belgische

instanties ertoe gehouden zijn om jullie een internationale beschermingsstatus te verlenen. Elk verzoek om internationale bescherming dient integendeel op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw familiale situatie."

U haalt voor de rest tijdens uw eigen persoonlijk onderhoud geen andere problemen aan. Bijgevolg kan u evenmin een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van "de Kwalificatierichtlijn", van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster haalt enkele toepasselijke wetsbepalingen aan en geeft theoretische toelichting bij het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Zij vraagt in hoofddeorde toekenning van de vluchtelingenstatus krachtens artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Zij wijst er in dit kader vooreerst op dat vier familieleden een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend op basis van dezelfde motieven. Dit impliceert volgens haar een "*verschillend perspectief en verschillende belevenis van evenementen*". Zij benadrukken dat eventuele verschillen omtrent details of de manier waarop een evenement werd beleefd logisch voortvloeien uit het feit dat zij verschillende personen zijn en dat deze verschillen niet meteen als tegenstrijdigheden hoeven te worden beschouwd. Zij wijst tevens op het onderscheid tussen het objectieve en subjectieve element van een "*gegronde vrees*", die beide moeten aanwezig zijn "*en niet enkel het objectief element zoals gesuggereerd wordt door het CGVS*". Zij citeert in dit verband uit de *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés* van UNHCR en artikel 48/6, § 5, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster gaat vooreerst in op haar psychologische kwetsbaarheid. Zij deelt in dit verband mee dat zij in het verleden slachtoffer is geweest van seksueel geweld en gedwongen prostitutie en dat zij dit uit schaamte en pijn nooit eerder heeft durven aankaarten en tot op heden achterhoudt voor haar echtgenoot. Zij geeft hierbij volgende toelichting:

"Het seksueel misbruik t.a.v. verzoekster begon reeds in 1992. Haar echtgenoot, de heer [P.C.] en zij werkten bij een kledingfabriek onder leiding van de heer [C.].

Hij heeft verzoekster aangerand, maar verzoekster kon ontsnappen aan de poging tot verkrachting.

In april 1996 werd verzoekster helaas het slachtoffer van verkrachting door haar eigen schoonbroer [A.]. Uit schaamte en angst vertelde verzoekster enkel aan haar man dat [A.] was langs geweest en vertelde dat hij van haar hield.

Verzoeker meldde dit vervolgens bij hun moeder, maar zij reageerde door verzoekster uit te schelden, waarna verzoekster en haar echtgenoot besloten het verder te laten rusten.

Doorheen de tijd werd verzoekster herhaaldelijk slachtoffer van seksueel misbruik. Deze incidenten hebben een enorme impact gehad op verzoekster en zij durfde hierover niet te spreken.

Vervolgens kwam verzoekster noodgedwongen in prostitutie terecht.

Immers, de financiële situatie waarin verzoekster en haar gezin zich bevonden, was onvoldoende om te voorzien in de behoeften van hun kinderen, die steeds ouder werden en daardoor meer nodig hadden, vooral in combinatie met de zorg voor hun zieke dochter [A.], geboren op 11 mei 1989. Zij leed aan spastische verlamming, en de medische kosten stegen voortdurend. Zelfs de financiële steun van de ouders van verzoekster, naast het inkomen van haar man, volstond niet om in de basisbehoeften van het gezin te voorzien.

Verzoekster bevond zich daardoor in een situatie waarin zij zich gedwongen voelde om te gaan werken om in ieder geval een deel van de kosten te dekken. Sinds 2006 begon zij dan met gedwongen prostitutie en heeft zij dit altijd verzwegen voor verzoeker.

Omdat dit van groot belang is en deels verklaart waarom verzoekster liever haar verleden in Guatemala vergeet, en dus sommige details niet volledig helder kan toelichten wat betreft de afpersingen en bedreigingen door de bendeleden, had zij geen andere keuze dan open kaart te spelen en dit pijnlijke deel van haar leven toch te delen met Uw Raad."

Verzoekster voegt toe dat zij tot nu toe nog niet met haar echtgenoot over dit onderwerp gesproken heeft en dit zo wenst te houden, reden waarom zij de Raad verzoekt haar dossier achter gesloten deuren te behandelen, apart van de andere leden van het gezin.

Verzoekster onderneemt vervolgens een poging om de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan geen geloof wordt gehecht aan haar vluchtrelaas te ontkrachten en verwijst in dit verband naar de argumenten uiteengezet in het verzoekschrift van haar echtgenoot.

Zij stelt verder dat haar identiteit en de problemen van haar dochter L.M. niet worden betwist en bijgevolg automatisch dienen te worden meegenomen in de analyse van haar nood aan bescherming.

Verder gaat zij theoretisch in op de bewijslast en samenwerkingsplicht.

Verzoekster geeft voorts aan dat zij zich identificeert als behorend tot de sociale groep van vrouwen en op die grond vervolging vreest. Zij meent dat zij een risicoprofiel heeft door haar simpele vrouw-zijn en haar verleden van gedwongen prostitutie en dat vrouwen in het bijzonder het hard te verduren hebben en alsmaar meer lijden onder de aanhoudende politieke en humanitaire crisis in Guatemala. Zij verwijst in dit verband naar landeninformatie waaruit zij citeert. Verzoekster besluit dat zij bij terugkeer wordt blootgesteld aan het risico op gendergerelateerd geweld, dat zij opnieuw het slachtoffer dreigt te worden van seksuele uitbuiting en dat haar positie in de maatschappij onder de heersende crisis nog precairder is op alle vlakken.

Verzoekster meent nog dat in zover er twijfel zou bestaan over haar relaas, haar het voordeel van de twijfel moet worden verleend en gaat hier verder theoretisch op in.

In ondergeschikte orde meent verzoekster in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij betoogt, onder verwijzing naar rapporten van Human Rights Watch en InSight Crime, dat de democratie en het rechtssysteem in Guatemala worden verzwakt door corruptie en dat er een vervaagde grens is tussen politiek en drugshandel. Zij meent niet te kunnen rekenen op de autoriteiten voor een effectieve bescherming tegen afpersing. Hiermee dient rekening te worden gehouden in de analyse van haar houding, aldus verzoekster.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster dat de bestreden beslissing wordt vernietigd en haar dossier teruggestuurd wordt naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) voor verdere analyse.

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

2.2.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Te dezen voert verzoekster de schending aan van artikel 4 van *“de Kwalificatierichtlijn”*, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepaling geschonden acht.

In de mate dat verzoekster aanvoert dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk

2.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.2.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.2.4.2. Verzoekster dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging.

2.2.4.3. In haar verzoekschrift meent verzoekster dat zij een risicoprofiel heeft omwille van het feit dat zij een vrouw is en in het verleden slachtoffer is geweest van seksueel geweld en gedwongen prostitutie. Zij verwijst naar de huidige Guatemalaanse context en stelt dat de toenemende humanitaire crisis in Guatemala vrouwen kwetsbaarder heeft gemaakt voor seksueel geweld en discriminatie. Zij verwijst naar informatie van GBV AoR, USAID en Human Rights Watch over de prevalentie van geweld tegen vrouwen in Guatemala.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in Guatemala geweld tegen vrouwen, met inbegrip van seksuele uitbuiting en mensenhandel, vaak voorkomt. Er is een hoge graad van femicide. Ook is er sprake van huiselijk geweld. Bendeleden zijn vaak betrokken bij geweld tegen vrouwen. UNHCR meldt dat seksueel en gendergerelateerd geweld tegen vrouwen en meisjes wijdverspreid is in de gebieden waar de bendes actief zijn, evenals de rekrutering van meisjes om taken uit te voeren voor de bendes. Er blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet dat elke vrouw in Guatemala *a priori* het risico loopt om slachtoffer te worden van vervolging of te worden blootgesteld aan ernstige schade. Er blijkt niet dat vrouwen in Guatemala het slachtoffer zouden zijn van veralgemeende of systematische vervolging waardoor iedere vrouw hierdoor kan worden getroffen enkel en alleen omdat zij vrouw is. In de *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Guatemala* van januari 2018, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, worden enkel vrouwen met specifieke profielen dan wel in specifieke omstandigheden aangemerkt met een potentieel risicoprofiel (p. 46-49).

Het voorgaande maakt dat beschermingsverzoeken van vrouwen met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht, in het bijzonder die beschermingsverzoeken van vrouwen die afkomstig zijn uit gebieden waar bendes opereren of die afkomstig zijn uit sociale milieus waar huiselijk geweld gebruikelijk is. De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico blijft immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*"depending on the particular circumstances of the case, women and girls [...] may be in need of [...] protection [...]"*). Zo kan een loutere verwijzing naar het gegeven dat (bepaalde) vrouwen vallen onder een potentieel risicoprofiel, dan ook niet volstaan om in het concrete geval een individueel en objectief risico op vervolging of ernstige schade vast te stellen.

Aangezien de beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade afhankelijk is van de individuele omstandigheden, mag van verzoekster worden verwacht dat zij concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van een bepaald profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar Guatemala. Bij de beoordeling of er sprake is van een redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoekster om bij terugkeer naar haar land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Guatemala, zoals beschreven in objectieve bronnen.

De Raad benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij of zij de asieliinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn of haar aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn of haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn of haar verzoek om internationale bescherming en het is aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen ter ondersteuning van dit verzoek op correcte wijze en zo volledig mogelijk aan te brengen en dit reeds van bij het eerste onderhoud.

Te dezen dient te worden opgemerkt dat verzoekster tijdens de administratieve procedure geen melding heeft gemaakt van het seksuele geweld waarvan zij in Guatemala het slachtoffer zou zijn geweest, noch van de gedwongen prostitutie waartoe zij zich genoodzaakt zou hebben gezien. Verzoekster geeft in haar verzoekschrift aan dat zij dit uit schaamte en pijn nooit heeft durven aankaarten en dat zij dit verborgen wenst te houden voor haar echtgenoot, reden waarom zij de Raad verzoekt haar zaak met gesloten deuren te behandelen. Nochtans blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS apart van haar man en andere gezinsleden werd gehoord en er gewezen werd op de volledige vertrouwelijkheid van het gehoor (administratief dossier, stuk 5+5B, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 2). Indien zij wenste dat informatie over bepaalde elementen van haar relaas en vrees niet zou worden gedeeld met de andere leden van haar gezin die eveneens in België om internationale bescherming hebben verzocht, had zij haar advocaat hierover eerder in vertrouwen kunnen nemen. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat zij geen andere keuze had dan hierover open kaart te spelen en dit pijnlijke deel van haar leven toch te delen met de Raad omdat dit volgens haar deels verklaart waarom zij liever haar verleden in Guatemala vergeet *"en dus sommige details niet volledig helder kan toelichten wat betreft de afpersingen en bedreigingen door de bendeleden"*. Aldus blijkt het feit dat in de bestreden beslissing geen geloof wordt gehecht aan de problemen met de bende 18 die zij en haar familieleden aanhalen ter ondersteuning van hun respectieve verzoeken om internationale bescherming, onder meer omwille van tegenstrijdigheden in hun verklaringen hierover, voor verzoekster de doorslag te hebben gegeven om het seksueel misbruik en de gedwongen prostitutie waarvan zij in Guatemala het slachtoffer zou zijn geworden alsnog kenbaar te maken, aangezien dit haar vermogen om accurate verklaringen af te leggen over voormelde problemen zou hebben aangetast.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot uiterst summiere verklaringen over het seksueel misbruik waarvan zij het slachtoffer zou zijn geweest en dat zij ter staving hiervan geen enkel (begin van) bewijs aanbrengt, doch is zich er van bewust dat dergelijke feiten, gelet op de aard ervan en het stigma of de schaamte die ermee gepaard kunnen gaan, niet eenvoudig te bewijzen zijn. De Raad is derhalve van oordeel dat verzoekster, wat dit misbruik betreft, het voordeel van de twijfel dient te worden verleend. Wat er ook van zij, er dient *in casu* een toekomstgerichte beoordeling te worden gemaakt van verzoeksters vrees in dit verband en zij dient deze vrees *in concreto* aan te tonen. Hier blijft zij in gebreke. Verzoekster geeft in haar verzoekschrift aan dat zij sinds 1992 herhaaldelijk het slachtoffer is geworden van seksueel misbruik, onder meer door haar schoonbroer A., die haar in april 1996 zou hebben verkracht, maar maakt niet concreet aannemelijk dat zij op heden nog steeds door deze schoonbroer of andere mannen wordt gevisieerd. Zij verklaart ter terechtzitting dat zij drie maanden eerder een bericht heeft gekregen van een man met de vraag waar ze is. Dit bericht zou niet afkomstig zijn geweest van haar schoonbroer maar wel van één van de twee andere mannen die haar zouden hebben verkracht. Gelet op het evidente belang van dit bericht voor haar verzoek om internationale bescherming, mag redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster dit bijbrengt ter staving van haar beweringen, *quod non*. Zij maakt verder geen melding van eerdere berichten die zij van deze man zou hebben gekregen, noch wordt hierover iets vermeld in haar verzoekschrift, niettegenstaande zij haar land van herkomst reeds eind 2021 heeft verlaten. Dat zij meerdere jaren na haar vertrek plots zou worden gecontacteerd door de man die haar voor haar vertrek herhaaldelijk zou hebben misbruikt om te vragen waar zij zich bevindt, is geen logische gang van zaken. Aan verzoeksters loutere beweringen wordt derhalve geen geloof gehecht. De feiten van seksueel misbruik waarvan verzoekster eerder in Guatemala mogelijk het slachtoffer is geworden kunnen, hoe betreurenswaardig ook, niet volstaan om te besluiten tot een actuele nood aan internationale bescherming in haar hoofde, nu er geen concrete en geloofwaardige indicaties zijn dat zij op heden nog door de dader(s) wordt gevisieerd en bij terugkeer opnieuw door hem/hen dreigt te worden vervolgd.

Verzoekster maakt verder niet *in concreto* aannemelijk dat zij zich in Guatemala sinds 2006 noodgedwongen diende te prostitueren om in haar levensonderhoud en dat van haar gezin te voorzien. Zij benadrukte tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS meermaals dat zij en haar familie in Guatemala geen financiële problemen kenden (administratief dossier, stuk 5+5B, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 3: "*Want het zou geen zin hebben anders om Guatemala verlaten te hebben, want daar had ik een huis, een grond en had ik een speciale plek waar ik elke dag kon zijn.*" en p. 6: "*Mijn man had er een goede job, hij was conciërge; om acht uur 's ochtends gaat hij hier ook werken. Dus godzijdank heeft hij hier werk mijn dochter maakt hier huizen schoon terwijl ze daar ook een job had bij mijn broer.*"). In zoverre verzoeksters in haar verzoekschrift suggereert dat haar vermeende preciaire financiële situatie in Guatemala vooral te wijten zou zijn geweest aan de zorg voor haar zieke dochter A. en de hiermee gepaard gaande medische kosten, dient erop te worden gewezen dat zij en haar man tijdens hun gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 25 januari 2022 verklaard hebben dat deze dochter dertien à veertien jaar eerder overleden is (administratief dossier, stuk 8+8B, verklaring DVZ, vraag 16). Aangezien het overlijden van hun dochter logischerwijs betekende dat ook de zorg voor haar wegviel en er geen bijkomende medische kosten meer voor haar werden gemaakt, kunnen deze medische zorg en kosten hun aanhoudende slechte financiële situatie tot op het moment van hun vertrek uit Guatemala eind 2021 *prima facie* niet verklaren. Ter terechtzitting door de voorzitter gevraagd hoe zij voor haar man geheim kon houden dat ze zich prostitueerde indien het geld dat zij daarmee verdiende nodig was om haar gezin te onderhouden, antwoordde verzoekster dat zij daarnaast ook zelf spullen verkocht en ten aanzien van haar man voorhield dat het geld uit die handel in spullen afkomstig was. Dit antwoord kan niet overtuigen, daar zij in haar verzoekschrift aangeeft dat de financiële steun van haar ouders, naast het inkomen van haar man, niet volstond om in de basisbehoeften van het gezin te voorzien. Dat zij haar man dan gedurende vijftien jaar in de waan zou hebben kunnen laten dat de middelen die zij aanbrengt, en die klaarblijkelijk wel het verschil kunnen maken om in de basisbehoeften van het gezin te voorzien, louter afkomstig zijn uit de verkoop van spullen op de markt, houdt geen steek.

Het voorgaande mee in rekening genomen, maakt verzoekster niet *in concreto* aannemelijk dat zij in geval van een terugkeer naar Guatemala geen andere keuze zal hebben dan zich gedwongen te prostitueren om haar gezin te kunnen onderhouden.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog op summiere en niet nader onderbouwde wijze aanvoert dat onder de heersende crisis in Guatemala haar positie in de maatschappij in geval van een terugkeer op alle vlakken nog precairder dreigt te worden, toont zij niet *in concreto* aan dat de levensomstandigheden waarin zij bij terugkeer zal terechtkomen van die aard zijn dat fundamentele mensenrechten dreigen te worden geschonden door toedoen van een actor zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4.4. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster zich in het kader van haar verzoek om internationale bescherming verder beroept op dezelfde vluchtmotieven als haar man en zoon. In de bestreden beslissing wordt de motivering van de weigeringsbeslissing die op 30 oktober 2024 werd genomen

in hoofde van verzoeksters man integraal hernomen. Ten aanzien van deze motieven verwijst verzoekster in haar verzoekschrift naar de argumenten zoals uiteengezet in het verzoekschrift van haar man.

De Raad heeft bij arrest met nummer 334 898 van 24 oktober 2025 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters man en zoon verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd aangaande de door verzoekster en familieleden voorgehouden vrees om bij terugkeer naar hun land van herkomst, Guatemala, te worden vermoord door de bendeleden die hen zouden viseren:

“3.2.4.1. Verzoekers verklaren hun land van herkomst, Guatemala, te hebben verlaten naar aanleiding van bedreigingen en afpersingen door de bende 18. Voor de samenvatting van hun vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen, waarvan de uiteenzetting door verzoekers niet wordt betwist.

3.2.4.2. Blijkens de eerste bestreden beslissing, genomen in hoofde van eerste verzoeker, wordt er geen geloof gehecht aan de problemen die hij in Guatemala met de bende 18 zou hebben gekend, nu (i) hij en zijn vrouw tegenstrijdige verklaringen afleggen over het moment waarop de 48.000 quetzales werden betaald, (ii) ook zijn zoon, tweede verzoeker in casu, tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment van de betaling van de 48.000 quetzales, (iii) hij en zijn vrouw tegenstrijdige verklaringen afleggen over de eisen van de bendeleden, (iv) zijn vrouw tegenstrijdige verklaringen aflegt over wat zij wel of niet geweten zou hebben over de problemen die hij kende, (v) hij en zijn vrouw tegenstrijdige verklaringen afleggen over wanneer zij dreigbrieven zouden hebben ontvangen, (vi) het niet aannemelijk is dat tweede verzoeker absoluut geen idee heeft hoe lang eerste verzoeker zou zijn afgeperst vooraleer hij besliste naar de VS te gaan, (vii) het niet aannemelijk is dat hij en tweede verzoeker omwille van problemen met de bende 18 beslisten om Guatemala te verlaten met de hulp van groeperingen die met deze bende zouden samenwerken, (viii) het niet aannemelijk is dat hij wegens een gevaar voor zijn leven besliste om samen met tweede verzoeker naar de VS te vluchten, maar dat hij zijn vrouw, die evenzeer met haar leven werd bedreigd door de bendeleden, zonder ernstige voorzorgsmaatregelen gewoonweg achterliet in Guatemala, (ix) het evenzeer onaannemelijk is dat hij en tweede verzoeker Guatemala zouden hebben ontvlucht wegens problemen met bendeleden, vervolgens opnieuw problemen zouden hebben gekend met bendeleden, om dan gewoonweg terug te keren naar hun huis in San Pedro Sacatepequez, dat de bendeleden wisten zijn, en dat tweede verzoeker zelfs opnieuw begon te werken en aldus zijn leven simpelweg verderzette, (x) het niet aannemelijk is dat zij gedurende verschillende maanden gevisceerd zouden zijn geweest door criminelen die nooit iets meer gedaan hebben dan hen telefonisch en per brief te contacteren, te meer deze criminelen vanaf het begin al te kennen zouden hebben gegeven dat zij hen in de gaten hielden, dat zij wisten waar zij zich naartoe begaven en waar zij woonden, gezien zij dreigbrieven stuurden, (xi) er geen geloof kan worden gehecht aan de poging tot ontvoering die de dochter van eerste verzoeker zou hebben meegemaakt, aangezien zij dit zelf niet vermeldde tot ze er uitdrukkelijk op werd gewezen en, ondanks dat zij verklaart deze poging tot ontvoering te hebben besproken met haar ouders en broer, noch eerste verzoeker noch tweede verzoeker dit vermeldde, en (xii) er ook geen geloof kan worden gehecht aan de poging tot ontvoering die tweede verzoeker volgens zijn verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) meemaakte na zijn terugkeer uit de VS, aangezien hij dit vergeet te vermelden op het CGVS, zelfs wanneer hem expliciet wordt gevraagd of hij na zijn terugkeer naar Guatemala behalve de bedreigingen via bericht nog andere problemen heeft gekend. De adjunct-commissaris overweegt verder in de eerste bestreden beslissing dat aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die eerste verzoeker zou hebben gekend in Guatemala, er evenmin geloof kan worden gehecht aan de achtervolgingen die hij voorafgaand daaraan zou hebben gekend en die hij hieraan linkt, noch aan de problemen die hij en tweede verzoeker met Los Zetas aan de grens tussen Mexico en de VS zouden hebben gekend, gezien deze problemen daar rechtstreeks uit voortvloeiden. De ongeloofwaardigheid van de problemen tussen Mexico en de VS wordt volgens de adjunct-commissaris verder bevestigd door de vaststellingen dat (i) eerste en tweede verzoeker tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen afleggen over de omstandigheden van hun ontsnapping van Los Zetas en (ii) tweede verzoeker maar erg beknopte en weinig doorleefde verklaringen weet af te leggen over wat eerste verzoeker en hij gedurende de verschillende uren dat zij samen waren voordat zij ontsnapten hebben gedaan. De adjunct-commissaris voegt hieraan toe dat, gezien geen geloof kan worden gehecht aan de ontvoering door Los Zetas, er ook geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat tweede verzoeker verplicht werd goederen over de grens te smokkelen. Volledigheidshalve merkt de adjunct-commissaris op dat indien verzoekers Guatemala eerder zouden hebben proberen te verlaten via de smokkelroute maar hier niet in zijn geslaagd, dat in se niet van die aard is om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

3.2.4.3. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven, waarnaar integraal verwezen wordt in de tweede bestreden beslissing, genomen in hoofde van tweede verzoeker, aan de hand van concrete elementen en

argumenten in een ander daglicht te plaatsen. In hun verzoekschriften komen verzoekers evenwel niet verder dan het louter herhalen van hun eerdere verklaringen en vrees, het poneren van blote beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkningen en excuses, waarmee zij echter de bevindingen van de adjunct-commissaris niet ontkrachten en hun beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

3.2.4.4. De Raad kan aannemen dat verzoekers en hun echtgenote respectievelijk moeder stress hebben ervaren tijdens de gehoren in het kader van hun respectieve verzoeken om internationale bescherming, doch benadrukt dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Verzoekers maken niet aannemelijk dat deze stress hen in die mate belemmerde om duidelijke verklaringen af te leggen dat dit de vastgestelde tegenstrijdigheden met betrekking tot kernelementen van hun relaas, zoals het moment waarop hun echtgenote/moeder 48.000 quetzales zou hebben betaald aan de bende 18, zou kunnen verklaren of verschonen. Met hun betoog dat de enorme stress die zij ervoeren ertoe geleid heeft dat zij de vraag niet altijd goed begrepen of antwoorden gaven die niet volledig relevant waren of niets te maken hadden met de gestelde vraag, gaan zij eraan voorbij dat reeds tegenstrijdigheden kunnen worden opgemerkt in verklaringen die eerste verzoeker respectievelijk zijn vrouw spontaan hebben afgelegd over de betaling van de 48.000 quetzales (administratief dossier (hierna: AD) eerste verzoeker en vrouw, stuk 8 +8B, vragenlijst, vraag 3.5 en stuk 5+5B, notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoeker (hierna: NPO eerste verzoeker), p. 9 en notities van het persoonlijk onderhoud van de vrouw van eerste verzoeker (hierna: NPO vrouw eerste verzoeker, p. 6) en dus nog vóór eerste verzoeker hierover specifiek werd bevraagd en daarbij ook werd geconfronteerd met de tegenstrijdige verklaringen van zijn vrouw. Eerste verzoeker kan bovendien niet ernstig volhouden dat hij de vraag wanneer zijn vrouw de 48.000 quetzales precies betaalde niet goed begrepen zou hebben, daar hij uitdrukkelijk geconfronteerd werd met de vaststelling dat zijn antwoord, zijnde dat dit één maand vóór zijn vertrek naar de VS was, niet strookt met de verklaringen van zijn vrouw en dit verschil tussen hun beider verklaringen vervolgens expliciet werd gemaakt door de protection officer, waarna eerste verzoeker louter zijn verklaringen aanpaste aan die van zijn vrouw. Erop gewezen dat hij eerder nog zei dat zijn vrouw één maand voordat hij naar de VS migreerde de 48.000 quetzales betaalde, beaamt eerste verzoeker dit en past hij zijn verklaringen dus andermaal aan. Wanneer de protection officer de tegenstrijdigheid in zijn verklaringen aanschouwelijk maakt aan de hand van een tijdlijn, wijst eerste verzoeker daarop een punt vóór zijn vertrek aan als moment van de betaling, om vervolgens, na opnieuw te worden gewezen op de verklaringen van zijn vrouw, zijn verklaringen te wijzigen en voor te houden dat hij en tweede verzoeker zich al bij Los Zetas bevonden op het moment dat zijn vrouw de betaling deed. Een laatste keer gevraagd om verduidelijking, houdt eerste verzoeker het erbij dat zijn vrouw het geld betaalde om hem en tweede verzoeker vrij te krijgen nadat zij ontvoerd waren. Echter, wanneer hij er vervolgens door de protection officer op gewezen wordt dat hij verklaarde dat zijn vrouw de 48.000 quetzales betaalde één maand voor hun vertrek naar de VS en gevraagd wordt aan wie zij dit bedrag betaalde één maand voor hun vertrek naar de VS, corrigeert eerste verzoeker dit niet en beantwoordt hij de vraag (NPO eerste verzoeker, p. 13-15). Dezelfde vraag werd ook tweemaal aan tweede verzoeker gesteld en hij verklaarde tweemaal dat hij voor zijn neef aan het werken was in Guatemala op het moment dat zijn moeder de betaling deed, om vervolgens, wanneer hem gevraagd wordt of zijn moeder de betaling deed voordat hij naar de VS vertrok of later, in strijd hiermee te verklaren dat dit was toen hij op weg was naar de VS of ervan terugkeerde (AD tweede verzoeker, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). In zoverre verzoekers de gedane vaststellingen wensen toe te schrijven aan een andere interpretatie van de gestelde vragen in hun hoofde ten opzichte van de andere familieleden, bieden zij aldus geen verklaring voor de markante incoherenties in hun eigen verklaringen.

Er liggen verder geen medische of psychologische attesten voor waaruit een trauma in hoofde van verzoekers kan blijken, laat staan dat zou kunnen worden aangenomen dat zij als gevolg van een dergelijk trauma niet in staat zouden mogen worden geacht om volwaardige en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen in het kader van hun verzoek om internationale bescherming. Tweede verzoeker legde op het CGVS een verslag van psychologische opvolging van 9 september 2024 neer, waaruit blijkt dat hij, zijn ouders en zijn zus meer dan twee jaar eerder elk individueel één of meerdere keren op consultatie zijn geweest bij een psycholoog in het opvangcentrum waar zij toen verbleven. Vrij vertaald stelt de psycholoog in haar verslag dat ieder van hen elk op zijn/haar manier ernstig van slag is gebracht door hetgeen zij in hun land hebben meegemaakt alsook door de cultuurshock die zij in België ervaren en dat zij allen aan PTSD of minstens een verhoogd stressniveau lijken te lijden (AD tweede verzoeker, stuk 6, 'Documenten', nr. 8). Uit deze uiterst summiere en vage bewoordingen kan niet blijken dat, laat staan op basis van welke objectieve elementen of vaststellingen, in hoofde van verzoekers en hun familieleden daadwerkelijk de diagnose 'post-traumatisch stresssyndroom' werd gesteld. Verder wordt hierin niet gespecificeerd wat onder 'verhoogde stress' dient te worden verstaan of op welke wijze dit het cognitief functioneren van verzoekers en hun familieleden beïnvloedt. Mede in acht genomen dat dit verslag betrekking heeft op gesprekken met een psycholoog die tweeënhalf jaar vóór de persoonlijke onderhoudsop het CGVS plaatsvonden, kan hieruit niet blijken dat het oordeelsvermogen van verzoekers of hun familieleden als gevolg van een opgelopen trauma dermate is

aangetast dat van hen geen coherente en correcte verklaringen mochten worden verwacht in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming.

Tevens is het argument dat de persoon die een bepaalde actie heeft uitgevoerd zich beter herinnert hoe hij/zij de actie heeft uitgevoerd en op welk tijdstip in casu niet dienstig, nu verzoekers zich mede op de betaling van de geldsom beroepen ter ondersteuning van hun vrees en mag worden verondersteld dat zij zich hierover terdege geïnformeerd hebben bij hun vrouw respectievelijk moeder. Verzoekers betwisten noch verklaren voorts dat eerste verzoeker bij de DVZ nog liet optekenen dat hij deze som zelf aan de benedeleden betaalde vóór zijn vertrek naar de VS. Zo wordt aangenomen dat eerste verzoeker zich niet meer goed herinnert wanneer zijn vrouw de som betaalde, kan bovendien niet worden ingezien waarom hij dan op het CGVS bij herhaling aangeeft dat zij dit één maand voor zijn vertrek naar de VS deed.

Door louter te volharden in de versie van de feiten die hun vrouw/moeder te berde heeft gebracht en te verwijzen naar haar verklaringen, heffen verzoekers de vastgestelde tegenstrijdigheden niet op en bieden zij daarvoor geen afdoende uitleg.

Uit de verklaringen van de echtgenote/moeder blijkt duidelijk dat de 48.000 quetzales die zij betaalde als losgeld bovenop het bedrag kwamen dat eerste verzoeker al had betaald. In zoverre verzoekers in hun verzoekschriften willen laten doen uitschijnen dat hun echtgenote/moeder met 'het bedrag dat eerste verzoeker reeds betaalde' refereerde naar de 80.000 quetzales die betaald werden aan de coyotes, kunnen zij niet worden gevolgd. Zij verklaarde uitdrukkelijk dat zij pas later van haar man vernam dat de bende 18 hem afperste en hij geld had geleend bij de bank, maar dat de afpersingen bleven doorgaan en hij daarom naar de VS wilde gaan. Uit deze verklaringen blijkt ondubbelzinnig dat de bende 18 van de echtgenote van eerste verzoeker een bedrag eisten bovenop het bedrag dat hij al zou hebben betaald. Bovendien verklaarde zijn echtgenote uitdrukkelijk dat zij, en niet eerste verzoeker, de 80.000 quetzales betaalde aan de persoon die haar man en zoon hielp (NPO vrouw eerste verzoeker, p. 5). Aldus blijven verzoekers in gebreke een aannemelijke uitleg te bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheid in de verklaringen van respectievelijk eerste verzoeker en zijn vrouw over de eisen van de benedeleden.

Voorts herhalen verzoekers louter dat de vrouw van eerste verzoeker niet meteen na de diefstal van zijn telefoon kennis had van de afpersingen en bedreigingen en dat zij hiervan pas op de hoogte werd gesteld toen de benedeleden haar na enkele weken ook begonnen lastig te vallen. Zodoende heffen zij de vastgestelde tegenstrijdigheid met haar verklaringen afgelegd bij de DVZ, volgens dewelke eerste verzoeker haar pas op de hoogte zou hebben gebracht van de afpersingen op het moment van zijn vertrek naar de VS, niet op, noch bieden zij daarvoor een aannemelijke uitleg. Dat de feiten zich enkele jaren geleden hebben voorgedaan en de echtgenote niet alleen fysiek maar ook psychologisch niet in optimale staat verkeerde, kan redelijkerwijs niet volstaan om te verklaren dat zij zich hierover bij de DVZ zou hebben vergist, temeer zij volgens haar verklaringen afgelegd op het CGVS ongeveer één maand vóór het vertrek van haar man naar de VS berichten en oproepen van de bende begon te krijgen (NPO vrouw eerste verzoeker, p. 11). Verzoekers betwisten verder niet, en verklaren evenmin, dat eerste verzoeker en zijn vrouw tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over wanneer de dreigbrieven zouden zijn ontvangen.

De uitleg dat eerste verzoeker en zijn echtgenote hun zoon, tweede verzoeker, niet volledig geïnformeerd hebben over de bedreigingen en afpersingen uit bezorgdheid voor hun zoon, en de verwijzing naar de verklaringen van eerste verzoeker in dit verband, doet op geen enkele wijze afbreuk aan de redelijke verwachting dat tweede verzoeker zich voorafgaand aan zijn persoonlijk onderhoud in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming hierover bij zijn ouders zou hebben geïnformeerd en minstens bij benadering zou kunnen aangeven hoe lang zij al werden bedreigd en afgeperst op het moment dat zijn vader besliste om met hem naar de VS te gaan, quod non. De adjunct-commissaris wijst er in de eerste bestreden beslissing terecht op dat tweede verzoeker aan deze feiten een persoonlijke vrees voor vervolging koppelt.

Verzoekers kunnen voorts niet overtuigen waar zij in hun verzoekschriften louter post factum nuanceren dat sommige coyotes met bendes samenwerken, maar dit niet geldt voor iedere coyote. Tweede verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud namelijk zonder enig voorbehoud dat alle coyotes samenwerken met Los Zetas en de bende 18 en dat het zelfs één en dezelfde organisatie is (NPO tweede verzoeker, p. 5). Voor het overige herhalen zij slechts dat zij een coyote in vertrouwen hebben genomen die familieleden van andere mensen had geholpen om naar de VS te migreren en citeren zij uit de notities van het persoonlijk onderhoud van tweede verzoeker. Zodoende blijven zij in gebreke op afdoende wijze te verklaren waarom zij deze specifieke coyote in vertrouwen namen in de wetenschap dat de coyotes samenwerken met de bendes.

Waar verzoekers aanvoeren dat het vertrek naar de VS met de bedoeling om de overgebleven familieleden later over te brengen voor eerste verzoeker de meest financieel haalbare optie was, blijven zij in gebreke te verklaren waarom hij zijn vrouw zonder enige voorzorgsmaatregelen thuis in Guatemala zou achterlaten, gelet op de doodsb bedreigingen die de bende onder meer aan haar adres had geuit. Zij maken verder niet

concreet aannemelijk dat zij zelf bij terugkeer uit de VS geen andere plek hadden om naartoe te gaan dan hun huis in San Pedro Sacatepequez. Verzoekers hadden redelijkerwijze kunnen voorzien dat de dreigementen en afpersingen geen einde zouden nemen nadat zij ontsnapten uit de handen van Los Zetas, die immers samenwerkten met de bende 18, en maken dan ook niet aannemelijk dat zij terugkeerden in de hoop dat de situatie gekalmeerd was. Ook de omstandigheid dat tweede verzoeker getraumatiseerd zou zijn geweest door zijn ontvoering en tijd nodig zou hebben gehad om hiervan te herstellen, kan niet verklaren of verschonen dat verzoekers zich door terug te keren naar hun woning in San Pedro Sacatepequez, waar hun belagers hen konden vinden, rechtstreeks blootstellen aan de gevaren waarvoor zij eerder waren gevlucht.

De Raad benadrukt vervolgens dat het aan verzoekers toekomt om de door hen aangehaalde feiten en vrees in concreto aannemelijk te maken en een aannemelijke uitleg te bieden voor eventuele inconsistenties in hun verklaringen waarop in de bestreden beslissingen concreet wordt gewezen. Door de verwachting dat zij het handelen van hun belagers verklaren als buitensporig te bestempelen en voor het overige te verwijzen naar “de gegeven culturele context”, waarbij zij toelichten dat criminele bendes in Guatemala “zelfbepalend” te werk gaan en onvoorspelbaar zijn – overigens een blote bewering –, blijven zij in gebreke in concreto aannemelijk te maken dat de bende hen gedurende maanden enkel telefonisch en per brief zou hebben gecontacteerd zonder hen fysiek te confronteren, niettegenstaande zij hen duidelijk wisten wonen.

Waar verzoekers opnieuw verwijzen naar de stress die zij en hun familieleden ervoeren tijdens hun persoonlijk onderhoud op het CGVS ter verklaring van het feit dat tweede verzoeker en zijn zus toen niet spontaan melding maakten van de pogingen tot ontvoering waarvan zij elk afzonderlijk het slachtoffer zouden zijn geworden, herhaalt de Raad dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Dat tweede verzoeker en zijn zus een dermate ingrijpende persoonlijke gebeurtenis als een poging tot ontvoering zouden vergeten te vermelden als gevolg van de stress die het persoonlijk onderhoud onvermijdelijk met zich meebrengt dan wel de verschillende trauma's die zij zouden hebben opgelopen, kan niet overtuigen. Nog daargelaten dat deze vermeende trauma's op generlei wijze worden gestaafd, zoals hoger vastgesteld, hebben tweede verzoeker, noch zijn zus, noch de advocaat die hen tijdens het persoonlijk onderhoud bijstond op enig moment aangehaald dat omwille hiervan geen volledige verklaringen van hen mochten worden verwacht (NPO tweede verzoeker en AD tweede verzoeker, stuk 7, 'Landeninformatie', nr. 4, Gehoorverslagen CGVS familieleden, notities van het persoonlijk onderhoud van P.M., L.M.). Dat tweede verzoeker en zijn zus na confrontatie en doorvraging door de protection officer uitgebreid gesproken hebben over de ontvoeringspogingen waarvan zij het slachtoffer zouden zijn geworden, doet niets af aan de verwachting dat zij hiervan reeds melding zouden hebben gemaakt wanneer hen gevraagd werd of zij behalve de bedreigingen in tekstberichten en brieven nog andere problemen hebben gekend met de bendeleden, quod non. Verzoekers betwisten noch verklaren verder dat zij evenmin melding hebben gemaakt van de poging tot ontvoering van hun dochter/zus, niettegenstaande zij verklaart dit te hebben besproken met haar ouders en broer. Nochtans geeft eerste verzoeker aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud aan dat hij de meest essentiële elementen van zijn verzoek heeft kunnen toelichten en dat hij zich misschien vergist heeft bij sommige vragen, maar dat hij wel verteld heeft wat hij en zijn familie hebben meegemaakt en kon antwoorden op de vragen (NPO eerste verzoeker, p. 19-20). Ook tweede verzoeker bevestigde aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud dat hij de belangrijkste elementen van zijn relaas had kunnen weergeven (NPO tweede verzoeker, p. 19). Dat zij een incident waarbij een familielid fysiek belaagd wordt, en zich als dusdanig duidelijk onderscheidt van de louter verbale dreigementen die door de bende zouden zijn geuit, geheel onvermeld laten, is wel degelijk van aard de geloofwaardigheid ervan te ondermijnen. De omstandigheid dat de dochter van eerste verzoeker c.q. de zus van tweede verzoeker erkend werd als vluchteling kan hier geen ander licht op werpen, nu verzoekers niet aantonen dat zij erkend werd op basis van de door haar aangehaalde problemen, waaronder de vermeende poging tot ontvoering, waarvan zij overigens ook zelf niet spontaan melding heeft gemaakt, noch bij de DVZ, noch op het CGVS.

Waar verzoekers ter verklaring of weerlegging van het geheel van de in de eerste bestreden beslissing uiteengezette elementen op grond waarvan terecht geen geloof wordt gehecht aan hun ontvoering door Los Zetas aanvoeren dat “niet [kan] worden verwacht dat eenzelfde gebeurtenis op dezelfde manier door iedereen wordt beleefd, noch dat iedere persoon elk detail even goed kan herinneren” en zij in dit verband verwijzen naar het door tweede verzoeker neergelegde verslag van psychologische opvolging (AD tweede verzoeker, stuk 6, 'Documenten', nr. 8), kan worden volstaan met een verwijzing naar hetgeen de Raad hierover hoger heeft uiteengezet. Verzoekers betogen verder dat hun verklaringen en die van hun familieleden “niet onmiddellijk als ongeloofwaardig [hoeven] te worden afgedaan, maar moeten per persoon worden beoordeeld en vergeleken rekening houdend met hun persoonlijke kenmerken en ervaringen”, maar gaan daarbij voorbij aan het lacunaire, niet-doorleefde en onaannemelijke karakter van de verklaringen die tweede verzoeker heeft afgelegd. Verzoekers merken nog op dat zij niet verantwoordelijk zijn voor het lakse optreden van de bendeleden die hen in de gaten moesten houden en dat zij geen controle hebben over de gedragingen van derden, doch brengen zodoende geen concrete argumenten of elementen aan die de geloofwaardigheid van hun verklaringen betreffende hun ontvoering door Los Zetas kunnen herstellen.

3.2.4.5. Gelet op wat voorafgaat, zijn de in de verzoekschriften aangehaalde argumenten niet dienstig om afbreuk te doen aan de hoger, onder punt 3.2.4.2. weergegeven pertinente motieven van de eerste bestreden beslissing, die betrekking hebben op de kern van de door verzoekers aangevoerde problemen met – en vrees voor – de bende 18 en op grond waarvan de adjunct-commissaris terecht tot de conclusie is gekomen dat daaraan geen geloof kan worden gehecht.

Verzoekers menen dat de adjunct-commissaris verschillende elementen van hun relaas met een westerse bril heeft geïnterpreteerd zonder inrekeningname van de culturele context van het dossier, doch zij laten na dit summiere betoog verder te concretiseren of te onderbouwen met concrete voorbeelden, waardoor het niet kan overtuigen.

Het feit dat dezelfde asielmotieven worden aangehaald door verschillende personen volstaat verder niet ter verklaring van de vastgestelde verschillen tussen hun respectievelijke verklaringen. Dat verzoekers twee verschillende personen zijn met “een verschillend perspectief en verschillende belevenis van evenementen” neemt niet weg dat de hoger gedane vaststellingen geen betrekking hebben op details noch op de manier waarop bepaalde gebeurtenissen werden beleefd of ervaren maar wel op feiten die de kern uitmaken van hun gemeenschappelijke relaas.

Met hun theoretisch betoog over het feit dat een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin zowel een objectief als een subjectief element bevat en dat bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 5, c) van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, doen de verzoekers evenmin afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in hun verklaringen met betrekking tot de (objectieve) feiten waaraan zij hun voorgehouden vrees voor vervolging verbinden, noch bieden zij daarvoor een afdoende verklaring of verschoning.

3.2.4.6. Wat betreft de door tweede verzoeker, zijn moeder en zijn zus aangehaalde discriminatie op basis hun etnische afkomst of uiterlijke kentekenen daarvan, wordt in de eerste bestreden beslissing als volgt op goede gronden toegelicht waarom zij op basis daarvan niet in aanmerking komen voor internationale bescherming: “Nergens uit algemene informatie blijkt immers dat er een systematische en ernstige discriminatie bestaat ten opzichte van Maya’s in Guatemala. De verklaringen van uw vrouw en dochter tonen evenmin het tegendeel aan. Uw vrouw verklaart in dat verband dat anderen haar vernederden door haar Indiaan te noemen. Een vernedering is echter in se niet zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. Dat uw vrouw bij sollicitaties eerst over haar onderwijs en dan over haar kledingstijl werd aangesproken is in dat opzicht evenmin voldoende zwaarwichtig (CGVS [...], p. 11). Uw dochter verklaart dat zij en uw vrouw in bepaalde winkels niet werden binnengelaten omwille van hun kledij. Hierop verder doorgevraagd blijkt dat de eigenaars van sommige winkels hen niet binnenlieten maar dat dat niet overal het geval was. Uw dochter verklaart verder dat toen zij hun paspoorten gingen ophalen, zij omwille van hun kledij als laatsten werden bediend. De medewerker noemde uw vrouw en dochter ‘Indiaan’ omwille van de kledij die ze droegen en zei dat hij eerst de andere dames zou bedienen (CGVS [...], p. 9). Hoewel het CGVS betreurt dat uw vrouw en dochter soms op sommige plaatsen op een denigrerende wijze werden behandeld en dat hen de toegang tot sommige winkels werd geweigerd, zijn de incidenten die zij opnoemen niet ernstig genoeg om te kunnen spreken van een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. De foto’s van uw vrouw in traditionele kledingdracht wijzigen hier niets aan. Waar uw zoon verklaart dat hij op straat soms werd nageroepen als ‘Indiaan’ dient volgens dezelfde redenering te worden opgemerkt dat evenmin dit ernstig genoeg is om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (CGVS [...], p. 18).”

Deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoekers geheel onverlet worden gelaten in hun verzoekschriften, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.2.4.7. De documenten die verzoekers tijdens de administratieve procedure hebben neergelegd kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen, om de redenen die in de eerste bestreden beslissing omstandig worden toegelicht en waarop verzoekers in hun verzoekschriften niet concreet ingaan, zodat zij onverminderd overeind blijven.

3.2.4.8. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Guatemala, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij hun land van herkomst hebben verlaten, dan wel er niet meer naar kunnen of willen terugkeren uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.2.4.9. *Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoekers het voordeel van de twijfel toe te staan.*

3.2.4.10. *In de mate dat geen geloof wordt gehecht aan de door verzoekers aangevoerde vervolgingsfeiten en hun daaraan gerelateerde vrees, is het argument dat zij niet kunnen rekenen op de autoriteiten voor een effectieve bescherming tegen de afpersers niet dienstig.*

Verzoekster voert in haar verzoekschrift geen andere argumenten aan dan haar partner op basis waarvan zij meent in aanmerking te komen voor erkenning van de hoedanigheid van vluchteling omwille van haar vermeende vrees voor de bende 18.

Waar verzoekster aanvoert dat de door haar aangehaalde feiten van seksuele misbruik en gedwongen prostitutie deels verklaren waarom zij haar verleden in Guatemala liever vergeet *“en dus sommige details niet volledig helder kan toelichten wat betreft de afpersingen en bedreigingen door de bendeleden”*, dient te worden vastgesteld dat zij geen medische of psychologische attesten bijbrengt waaruit blijkt dat haar cognitieve vermogens door bepaalde traumatische gebeurtenissen die zij in het verleden zou hebben meegemaakt dermate zijn aangetast dat zij niet in staat zou zijn om de door haar aangehaalde problemen met de bende 18 accuraat en waarheidsgetrouw toe te lichten. De Raad verwijst in dit verband verder naar hetgeen hij in voormeld arrest met nummer 334 898 van 24 oktober 2025 heeft uiteengezet aangaande het verslag van psychologische opvolging van 9 september 2024 dat haar zoon in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming heeft neergelegd. De Raad herhaalt dat hieruit niet blijkt dat het oordeelsvermogen van verzoekster of haar familieleden als gevolg van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat van hen geen coherente en correcte verklaringen mochten worden verwacht in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming.

Verzoekster toont net zo min als haar familieleden aan dat haar dochter L.M. als vluchteling erkend werd op basis van de door hen aangehaalde problemen met de bende 18, waaronder de vermeende poging tot ontvoering van deze dochter. De omstandigheid dat deze dochter in België erkend werd als vluchteling kan derhalve geen ander licht werpen op de beoordeling van verzoeksters nood aan internationale bescherming.

Gelet op het gezag van gewijsde van voormeld arrest van de Raad gewezen in hoofde van haar man en zoon, kan op grond van de vermeende problemen met de bende 18 in hoofde van verzoekster evenmin een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.2.4.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.2.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Guatemala.

2.2.5.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

2.2.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het geweld gerelateerd aan bendes in Guatemala wijdverspreid en ernstig is. Uit de beschikbare landeninformatie kan evenwel niet blijken dat er heden in Guatemala sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, met

name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)). *In casu* blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat het bendegeweld in Guatemala, hoe wijdverspreid ook, uit de aard en/of de vorm waarin het plaatsvindt, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Dat de situatie in Guatemala zo zou zijn dat het bendegeweld een hoog percentage van de bevolking treft, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Guatemalteekse samenleving en op het Guatemalteekse grondgebied, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat “*most if not all violence in Guatemalan society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*” en “*In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.*” (UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Guatemala, p. 57). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals geld, wraak, macht, etc.

Het geweld dat de situatie in Guatemala zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren.

In die zin wordt in de bestreden beslissing terecht aangehaald dat nergens in de UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, na analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Guatemalteek een complementaire vorm van bescherming te bieden, doch dat elk beschermingsverzoek op zijn eigen merites moet worden beoordeeld. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Bij gebrek aan een gewapend conflict of willekeurig geweld in Guatemala, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

De door verzoekster in haar verzoekschrift aangehaalde informatie is dezelfde als, of ligt in lijn met, de informatie die is opgenomen in het administratief dossier, respectievelijk waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, en is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de conclusies die de adjunct-commissaris en de Raad daaruit hebben getrokken.

2.2.5.4. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Guatemala een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.9. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden

hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend vijftientig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT